

bekfattes her. Derfor siger jeg ogsaa af dette Hensyn, at her er en Leilighed, hvor man kan begynde at komme ind paa denne Sag, og „Begyndelsen“, siger et gammelt Ordsprog, „er det Bæreste“, og „vel begyndt er halvt fuldendt“. Jeg vil altsaa tilraade at forkaste Mindretallets Forslag.

Finansministeren: Det ærede Medlems Foredrag, som nu satte sig, bevæger mig til at tage Ordet for en kort Bemærkning. Jeg troer ikke, at det ærede Medlem er ganske retfærdig, naar han bestylder mig for Svagbed og lægger mig Ord i Munden, som jeg ikke veed af at have sagt. Det ærede Medlem vil erindre, at da dette Forslag første Gang blev mig præsenteret, satte jeg mig bestemt derimod, og det var kun modstræbende og paa Grund af de Indrømmelser, der bleve gjorte fra anden Side, og navnlig fra det ærede Medlems Side, at jeg erklærede, at jeg for mit Vedkommende kunde tage det; men jeg skal ikke lægge mindste Skjul paa, at det forekom mig at være at ville forsøge paa gennem denne Lov at fremtvinge en communal Beskatning, der ikke kom Loven ved. Det er en Betragtning, som de Herrer heller ikke kunne lade være at tage med til Vedkommelsen af dette Forhold, at for denne Lovs egen Skyld er det ikke nødvendigt, at denne Bestemmelse kommer ind i den. Jeg vil ikke sige, at det har været Hensigten, men det kunde let betragtes som Hensigten, her at benytte den Magt, som man har, til at fremtvinge en Afgjørelse, som man paa et tidligere Stadium, hvor dette Forsøg hørte hjemme, ikke kunde sætte igjennem. Jeg har ikke sagt, at jeg havde forfikkret mig om, at Landstinget ikke vilde tage dette Forslag, men jeg har kun sagt, at jeg holdt mig forvisset om, at det vilde blive en Følge af, at det vedtoges her, at Loven kom tilbage igjen hertil, idet Landstinget neppe vilde tage det. Jeg har kun udtalt min egen Overbevisning, jeg har aldeles ikke talt Stemmerne i det andet Thing, men efter det Indtryk, som jeg har

faaet af alle de Medlemmer, som jeg har havt Leilighed til at tale med baade fra den ene og den anden Side, er det mig klart, at man ikke paa nogen Maade gaaer ind paa — navnlig, fordi det ikke nødvendigviis hører til Loven — i Landstinget at tage denne Bestemmelse, og som sagt Resultatet vilde altsaa være, at de Herrer, for at fremtvinge den, vilde komme til at sidde her noget længere end under andre Omstændigheder. Den Grund, som det ærede Medlem anførte, at det vilde være en lettere Maade at faae vedkommende Indtægter frem paa, kan jeg ikke erkjende for at være afgjørende. Man har hidtil i Opholdscommunen viist at kunne drage et Skjøn, samlet fra de forskjellige Steder, om Vedkommendes Indtægter, thi kun i Opholdscommunerne have Vedkommende hidtil været beskattede efter Formue og Leilighed. Jeg seer desuden heller ikke, hvad der skulde være i veien for, dersom Ubidigheden i Opholdscommunen skulde være saa stor, som det ærede Medlem forudsætter, da at staffe den Underretning, som der savnes, fra de paagjældende andre Communer, en Underretning, som uden al Tvivl vilde blive meddeelt med den største Beredvillighed og Oprigtighed. Jeg kan ikke Andet end gjentagende tilraade det høie Thing ikke at vedtage dette Forslag, der, som sagt, i hvert Tilfælde vil forlænge Sessionen mere end ellers absolut nødvendigt.

Sage: Den høitærede Finansminister begyndte sit første Foredrag med at udtale, at Stillingen var vanskelig og kritisk. Jeg føler tilfulde, at den høitærede Finansminister maa see Stillingen saa vanskelig; men det er ikke blot fra Regeringens Standpunkt, at Stillingen er vanskelig, men ogsaa fra Rigsdagens. Jeg idetmindste har fuldstændig Følelsen af, at vi i dette Dilemma, netop med Hensyn til denne Lov, befinde os i en meget vanskelig Stilling. Men lad mig sige den høitærede Finansminister, at det er væsentlig hans egen Skyld. Jeg troer, at Indkomstskatten har en